

Alt aflyst?

Svaret er *ja*, når jeg kigger i min arbejdskalender. Møder, besøg, konfirmandforberedelse, samtaler, gudstjenester, skoleklassernes påskebesøg i kirken, foredrag, sognehøjskole – det hele. Og det gør ondt! Rastløsheden og frustrationen gnaver. Min – og helt sikkert mange andre præsters – første tanke forleden aften var: Vi må åbne kirken! Vi må ud til folk! Og tanken melder sig til stadighed og er svær at slå ned.

Men nej. Selvfølgelig ikke!

Vi skal jo passe på hinanden sammen, ved at holde *fysisk* afstand. Det betyder ikke, at vi lægger afstand til hinanden som mennesker. Vi kan jo stadig ringe til hinanden. Skrive sammen. Skype med hinanden. Præsternes telefoner er ikke slukkede, vi er ved tasterne dagen igennem og du er altid velkommen til at kontakte os.

Alt aflyst?

Nej da! Bortset fra at samles og risikere at smitte hinanden, kan vi fx som altid:

- tage hinanden med i vores bøn og tanker
- læse, synge, lytte til musik
- lytte til en radiotransmitteret gudstjeneste
- ringe og skrive til hinanden
- gå, løbe eller cykle en tur
- åbne vinduet og lytte til fuglesangen og fornemme forårets dufte
- og så utrolig meget andet!

At bede for hinanden er omsorg for hinanden og bøn kan dreje sig om mange ting og formuleres på mange måder. Denne bøn fandt jeg forleden dag i Kristeligt Dagblad – og den hører nu til i min dagligdag, som den ser ud netop nu:

En bøn i virussens tid

Af Johannes Værge

Jesus Kristus, vores bror!
Da du trådte frem i blandt
os mennesker,
var det med ordene "Frygt ikke!".
Og du sagde: "I skal ikke bekymre jer!".

Men din styrke,
ét som du var med din himmelske Far,
har vi små mennesker ikke.
Så vi rammes af bekymring,
når en ny sygdom bryder hverdagen op;
og vi mærker frygt,
fordi vi kender til mennesker,
som den nye virus særligt vil true;
dem tænker vi på,
dem beder vi for.

Og vi beder for os selv:
Lad din ånd virke i os,
give os ro,
låne os glimt af din styrke,
så vi kan leve opmærksomt med hinanden,
hensynsfuldt og hjælpsomt.
Hjælp os at hvile i dit nærvær,
virke i din kærlighed,
den du lader alt udstråle fra,
til tro og håb.
Amen.